

ciutat d'ideals

Un dia de Sant Joan amb Els Pets, a Bellvís

La nit de Sant Joan, que és la portalada d'entrada a l'estiu roent, es desenvolupava amb tots els detalls i matisos del tòpic: focs en la nit, espetecs de petards i espurnes dels focs d'artifici en el cel, farcit d'estels. Xampany i coca. Com si tot fos escrit per un guionista previsible. Fins i tot sentia la veu i la música de verbena que ressonava en el poble nocturn.

Anàrem a Bellvís amb molta set de moviment; la set de líquids ja havia estat saciada. La música d'Els Pets no necessita auditoris mudats sobretot perquè no hi hauria prou espai per botar, ballar i pujar al coll del veí o del nòvio. El ball sempre ha estat catàrtic: sigui formal, ballat en parella o sigui una mica desfibrat i ballat en franca excitació. Al pavelló esportiu del poble —un d'aquests pavellons sense cap gràcia especial, fosc com la gola del llob— el conjunt encapçalat per Gavallda ja entonava una de les cançons del nou disc: "A vegades el món em fa por", deia el cantant. Dos guitarres elèctriques recordaven que és un grup de rock. Alternaren les peces més suaus i melancòliques amb les més dures i ballables, però el to general del concert era excitat, mogut, accelerat. "Som Els Pets de Constantí i visca la mare que ens va parir", va cridar el cantant. Quina gràcia a assumir el que és local i viure-ho sense complexos! Quina rauxa més lúcida de no sentir-se ni perifèrics ni secundaris ni hòsties! Després la música demostrava que el talent acompanyava totes les cançons sempre que es tingui en compte que, com diuen els entesos, l'acústica del pavelló era molt deficient: molt soroll i poca precisió. Molts decibels per suar. L'exercici del ball estava les neures. L'important era reconèixer les lletres de les cançons que molts havíem sentit infinitat de vegades al compac disc. Els llavis de les fans descabdellaven les velles cançons amb plaer: "No t'enyoro, nena!" o les noves:

"Avui que és dissabte i que, per tant, ens haurem de barallar...", una de les més punyents del nou disc. Els Pets connecten amb aquest públic heterogeni perquè forneix una certa educació sentimental; és el que sempre ha fet la poesia: posar paraules a pensaments confusos, una mica de nostàlgia mal dissimulada de qui té un passat molt prim i molt pròxim, una mena d'agitació amatòria convulsa i canviant; i la dosi justa de tendresa per no ser massa flonjo, massa pasta fullada, massa cabell d'àngel. I encara una certa explosió de joia, com el xampany que surt a pressió, bombollejant.

A mesura que avançava la nit i el concert: la sala s'omplia de parelles ansioses que s'abraçaven o de nois que en colles passaven, entre la foscor, amb la cara anhelant, dura per la llum freda. Hi vaig veure la cara i el cos anhelant de qui cerca una dona en l'hora càlida i crítica, quan les mans busquen una cintura i els llavis una boca suau i humida, i no troben res sinó la mateixa set i la mateixa solitud de cada dissabte.

De tornada a casa, les seves cançons em ballaven pel cap, com un vaixell ebri. Vam veure una parella de casats de poc que amb l'automòbil ens avançaven en la negror de la nit: roses i clavells en la matinada...

ANDREU LONCA

Andreu Lonca

Biblioteca
Sant Bartomeu
d'Alpicat